

Concert de Festa Major per La Selvatana

J. V.

A les sardanes de la tarda quedem per al concert. L'espectacle musical de La Selvatana no es pot perdre. Hi ha qui ja s'ha avançat i l'ha vist en altres festes majors. També ve gent de fora expressament per a aquest acte que des de fa anys és el més popular i que disposa d'un local bastant adequat.

La Selvatana es fundà a Cassà de la Selva el 1913 com a cobla. Posteriorment, ha esdevingut orquestra i compta entre els seus premis amb la Creu de St. Jordi de la Generalitat i, sobretot, un merescut prestigi popular.

El pavelló està ple. M'asseguren que hi ha més gent que l'any passat.

Comença el concert amb *Granada, tierra soñada por mi*. Mostren, els cantants, la seva bona forma: Ulises Ordúñez, Robert Fàbrega, Eliseu Quintana, Rut Camps i Noèlia Mora.

Jesús Santaliestra, director i arranjador musical del concert, ens va guiant pels diferents apartats.

L'espai líric: *La del manojo de rosas* de Sorozabal; *La Gran Via*, de F. Chueca i J Valverde; *La Calesera*, de Fco. Alonso.

Davant meu, una senyora reserva el seient a una amiga. Finalment, arriba. Es disculpa i es saluden efusivament. Després comenten, satisfetes, l'actuació del cantant. No em molesten; el volum és fort, però no massa. L'any passat, recordo haver petit una mica per excés de volum musical que semblava que arribava a saturar-se i distorsionar-se en alguns moments. En canvi, avui el trobo molt adequat. Després descobreixo per què: la inversió que ha fet l'Ajuntament cobrint les parets amb plaques de fusta sens dubte dóna bons resultats. S'eliminen els rebots i millora molt la sonoritat del local. Els tècnics de so de l'orquestra i el públic ho agraiem. Felicitats, Ajuntament.

Segueix *Danses del món* amb Rossini, Bach...en què l'actuació dels solistes instrumentals ens deixa satisfets.

Després el *Musical de Hollywood* amb peces tan reconegudes i populars com *Candilejas*, *El violinista en el tejado*, *Cats*, *West side history*, *Sonrisas i lágrimas* i *Grease*.

La caracterització dels vocalistes ens submergeix amablement en l'espectacle.

No va faltar el vals jota, en què els trompetistes pogueren lluir-se.

Finalment, s'arriba a l'últim apartat: música catalana. Aquí sentim normalment músiques i lletres molt conegudes, però malauradament poc escoltades. Se'ns desporten emocions i sentiments familiars que ens ajuden a sentir-nos identificats amb la terra.

El concert sol acabar despertant la fibra patriòtica amb la *Santa Espina*. El públic respon amb la participació dempeus. L'entusiasme i l'espontaneïtat en aixecar-se no és sempre igual, depèn força de la preparació anímica provocada per l'anterior cançó. En aquest aspecte, he trobat a faltar un millor encert del director en escollir el repertori per obtenir un final més brillant.

Aquest any s'han interpretat: *L'Empordà*, *El cant dels ocells*, *Amor particular* (Lluís Llach), *Ara que tinc vint anys* (J.M Serrat), *La santa espina*, *El cant de la senyera*, *L'hora dels adéus*.

A petició del públic, es va afegir *Girona m'enamora*, corejada per tothom.

Me'n vaig satisfet. M'he trobat amb gent que feia temps que no veia.

L'espectacle ha estat de bon nivell: músics i vocalistes de primera, la sonoritat bona (el pavelló ja pot acollir concerts), la il·luminació, també (no han abusat dels focus dirigits contra el públic) i els seients, còmodes. Esperem que s'hagin descartat per sempre als concerts les cadires plegables.

Fins l'any que ve!